

عنوان مقاله:

اصل آزادی قرارداد در حقوق ایران

محل انتشار:

چهارمین کنگره بین المللی فرهنگ و اندیشه دینی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

ایران سلیمانی - گروه الهیات (فقه و حقوق)، واحد اردبیل، دانشگاه آزاد اسلامی، اردبیل، ایران

ذهیر پورجم - گروه حقوق (حقوق خصوصی)، واحد اردبیل، دانشگاه آزاد اسلامی، اردبیل، ایران

خلاصه مقاله:

تحقیق حاضر با هدف بررسی اصل آزادی قرارداد در حقوق ایران به صورت کتابخانه ای و توصیفی-تحلیلی انجام پذیرفته و تلاش گردیده است تا اصل مزبور و کاربرد آن دو را شناسایی از هم تمیز دهد. اصل آزادی قرارداد به عنوان بخشی از اصل حاکمیت اراده یکی از مباحث مهم و و مبنایی حقوق قراردادها به شمار میرود و ماده 10 قانون مدنی یکی از نتایج اصل مزبور می باشد منظور از قصد انشاء در ماده 191 قانون مدنی اراده انشایی و به تعبیر برخی اراده ظاهری است که در تحقق عقد موثر است و نتیجه آن این است که عقد تابع یا اراده ظاهری است صرفنظر از اینکه چنین قصدی با اراده واقعی و باطنی طرفین منافات یا تطابق داشته باشد. همچنین اصل آزادی قراردادها فقط در مرحله انعقاد عقد کاربرد دارد اما پس از انعقاد عقد و در مرحله اجرا و ترتب آثار حقوقی به اصول مذکور استناد نمیشود زیرا فرض بر این است که به موجب اصول یاد شده اشخاص آزادانه مبادرت به انعقاد قرارداد نموده اند و اکنون در مقام اجرای عقدی هستند که قبلا مورد توافق قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

حاکمیت اراده، آزادی اراده، آزادی قرارداد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/778361>

